

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Q. T. V., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), bytem v ČR Ch.,

zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

**za účasti osoby
zúčastněné na řízení:** N. T. H., narozená X, státní příslušnost X, bytem v ČR Ch.,
zastoupená: Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

v řízení o žalobě ze dne 26.10.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2020 č.j. CPR-18953-3/ČJ-2020-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

1. **Včasnou žalobou** ze dne 26.10.2020 se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2020 č.j. CPR-18953-3/ČJ-2020-930310-V237, jímž bylo k jeho odvolání dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně**) ze dne 16.4.2020 č.j. KRPK-96601-47/ČJ-2019-190022 tak, že část výroku byla změněna, jak uvedeno níže, a ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno, a to ve smyslu ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu.
2. **V žalobě** nejprve žalobce obecně uvedl jím shledaný výčet porušených ustanovení zákonů. Jmenovitě uvedl § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. správního řádu a dále § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců a namítal nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kterou shledal v zásahu do jeho soukromého a rodinného života, stejně jako jeho družky a dcery. V této souvislosti se dále vyslovil proti bagatelizaci významu vazeb, které na území má a přecenění možnosti návratu do České republiky (dále jen **ČR**) ze strany správních orgánů. Dále doplnil, že na území ČR měl udělen pobyt od roku 1993, což nebylo dostatečně zohledněno a vzato v potaz při komparaci se způsobem porušení zákona. Také uvedl, že se dostavil dobrovolně ke správnímu orgánu I. stupně, aby tuto situaci řešil, a kdy pobýval na území ČR nelegálně pouze 6 dnů. Nepovažoval tudíž za správné tvrdit, že svou situaci neřešil či se skrýval, což opět nemělo být dostatečně vzato v potaz. Jelikož se správní orgány obou stupňů těmito faktory nezabývaly, ani neuvedly ve svých rozhodnutích úvahy v tomto směru či jejich hodnocení, považoval žalobce z těchto důvodů obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Dále vytýkal správním orgánům, že v rámci posouzení vlivu jeho vyhoštění na jeho partnerku a dceru neprovedly výslech jeho dcery, a to i navzdory tomu, že je dospělá. Tím, že tak správní orgány neučinily, měly vycházet z nedostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu). Za nedostatečné hodnotil žalobce i úvahy správních orgánů ohledně možnosti vrátit se zpět na území ČR či nezkomplicování jeho situace. Správní orgány rovněž neměly dostatečně zohlednit panující situaci na zastupitelském úřadě ve X a tuto situaci promítnout do svých úvah. Také poukázal na to, že se jednalo o jeho první porušení právních předpisů, a odkázal na judikaturu, jež opakovaně vytýká správním orgánům nezohlednění délky neoprávněného pobytu a způsob, jakým samotný účastník řízení tuto situaci řeší, kdy navíc z rozhodovací praxe právního zástupce je mu známo, že v obdobných případech správní orgány v převážné míře vydávají rozhodnutí o povinnosti opustit území, nikoliv o správním vyhoštění. Žalobce se tedy v této souvislosti dovolával zásady legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu) a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 14.10.2020 č.j. CPR-18953-3/ČJ-2020-930310-V237**, bylo k odvolání žalobce dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16.4.2020 č.j. KRPK-96601-47/ČJ-2019-190022 tak, že:
Část výroku ve znění „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“ **se mění a nově zní** „Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování.“

Ve zbylé části se napadené rozhodnutí potvrzuje, a to ve smyslu ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že k jednání, jež je napadeným rozhodnutím žalobci vytýkáno (§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců) bylo shledáno ve zjištění, že v období od 12.12.2019 do 18.12.2019 pobýval na území ČR neoprávněně - bez platného oprávnění k pobytu. Důvodem prezentovaného závěru bylo zjištění, že dnem 11.12.2019 uplynula platnost výjezdního příkazu č. GA0198006, který byl žalobci vydán Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen **OAMP**) v souvislosti s ukončeným řízením ve věci zrušení jeho trvalého pobytu na území ČR (po konečném zamítnutí kasační stížnosti cizince týkající se dané věci) a dne 18.12.2019 byl zajištěn na pracovišti správního orgánu I. stupně, kam se dostavil s tím, že na území ČR pobývá bez platného oprávnění k pobytu. Na základě zjištěných skutečností a po provedeném dokazování správní orgán I. stupně považoval protiprávní jednání žalobce za prokazané; současně nesplňoval podmínky pro liberaci dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na § 174a odst. 1 téhož zákona. Jelikož důvody pro uložení správního vyhoštění trvaly i nadále, rozhodl správní orgán I. stupně dne 16.4.2019 ve věci samé a proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Při odvolacím řízení vycházel žalovaný zejména z odvolání ze dne 20.4.2020 (včetně jeho doplnění datovaného k 30.4.2020); napadeného rozhodnutí ze dne 16.4.2020, č.j. KRPK-96601-47/ČJ-2019-190022; kompletního spisového materiálu týkající se řízení o správním vyhoštění. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ke změně výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně přistoupil z důvodu změny definice území vymezeného zmiňovaným ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy již nebylo možné počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, vázat na pozbytí oprávnění k pobytu na území ČR, ale na uplynutí doby k vycestování, které se pojí s územím členských států Evropské unie (dále jen **EU**), neboť právě z něj má cizinec vycestovat a ve vztahu k němu je přijímáno opatření ve formě správního vyhoštění. K jednotlivým odvolacím námitkám žalobce uvedl žalovaný, že nesouhlasí s tím, že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo nepřezkoumatelné, co do závěrů o přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, když správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem i konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**). Rovněž si za tímto účelem zajistil dostatek podkladového materiálu, čímž dostal povinnosti plynoucí mu z § 3 správního řádu. V souvislosti s tím měl také dostat povinnosti plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu, když své závěry dostatečně odůvodnil. Dále žalovaný považoval za správné i vyhodnocení socioekonomického pozadí rodinných poměrů žalobce. V potaz byla vzata nejen přítomnost jeho blízkých osob na území ČR či jejich pobytové statusy, ale také jejich nezávislost na žalobci; absence pobytového oprávnění cizince znemožňující mu výdělečné aktivity na území ČR či fakt, že byl schopen dlouhodobě pobývat i pracovat v zemi původu, a to i poté, co již žil na území ČR. Žalovaný vyjádřil i nesouhlas s tím, že by v případě vycestování cizince z území členských států EU došlo ke znemožnění jeho následného návratu do ČR, jelikož sám žalobce svým způsobem života mezi oběma státy měl prezentovat, že mu ani podání žádosti v zemi původu nečiní žádné zásadnější obtíže. Ač žalobce poukázal na fakt, že situace s objednááním termínu pro podání žádosti pobytové oprávnění je vypjatá, žalovaný nepovažoval možné komplikace spojené s podáním žádosti o pobyt v ČR za předem znemožňující návrat do ČR. V této souvislosti dále žalovaný poukázal na skutečnost, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

byla žalobci dána možnost k beznásledkovému vyřešení jeho problematické pobytové situace na území ČR, ten ji však vědomě nevyužil. Dále žalovaný připomněl existenci vazeb obdobného charakteru v zemi původu, kde žalobce žil, pracoval a má část rodiny. K námitce zavinění nelegálního pobytu žalobce ze strany OAMP, a to z důvodu nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že žalobce nemohl bez dalšího spoléhat na včasné a kladné vyřízení žádosti a musel respektovat fakt, že 11.12.2019 je posledním dnem jeho oprávněného pobytu na území ČR. Žalovaný také upozornil na změnu ve vnímání nebezpečnosti neoprávněného pobytu cizinců na území ČR dle zákona o pobytu cizinců - s účinností od 31.7.2019 byl již zařazen do skupiny druhých nejprísněji postižitelných jednáni, u kterých lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění až na dobu 5 let (do 30.7.2019 šlo o dobu do 3 let). V případě žalobce proto nepovažoval za správné rozhodovat o jeho protiprávním jednání v rámci § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť tím by pouze byla zopakována situace, které žalobce mohl využít již dříve. Současně pro postup dle dikce ustanovení § 50a zákona neexistovaly zákonné důvody, když bylo zjištěno, prezentováno i odůvodněno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nebude nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění rovněž žalovaný nepovažoval za porušení zákazu „dvojího trestání“, neboť v tomto případě nešlo o pobyt mimo území ČR, ale o jeho neoprávněný pobyt zde. Pokud šlo o rodinné vazby na území ČR (dlouho žije ve společné domácnosti se svou družkou; v ČR má dceru, přičemž obě pobývají na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu), k tomu žalovaný konstatoval, že vztah s přítelkyní žalobce navázal v době, kdy neměl na území ČR žádný pobytový titul a nemohli tudíž bez dalšího spoléhat na to, že jejich plánované a požadované soužití na území ČR nebudou provázet komplikace spojené s opětovným získáním pobytového oprávnění pro něho. Dále uvedl, že návrat přítelkyně žalobce do X po určitou dobu nemůže nijak ohrozit její pobytový titul zde v ČR; zdůvodu stejné národnosti může přítelkyně klidně odcestovat s žalobcem. Rovněž neshledal žalovaný ani samotnou dobu zákazu za natolik přísnou a nepřiměřenou. Jelikož neshledal žalovaný žádnou z žalobcových odvolacích námitek důvodnou či jiné pochybení správního orgánu I. stupně, rozhodl tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 2.11.2020** mimo jiné uvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo v rámci vedeného řízení řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a také dostatečně odůvodněno. Současně nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení, potažmo pak rozhodnutí. K žalobním námitkám odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť považoval za dostačujícím způsobem vypořádáno vše, co v řízení vyšlo najevo i to, co žalobce uvedl. S názorem, který žalobce prezentoval ve své žalobě, žalovaný nesouhlasil s tím, že v rámci vedeného správního řízení byla mj. i otázka přiměřenosti rozhodnutí řádně vypořádána i odůvodněna, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14.10.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 2.11.2020 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 14.10.2020 bylo zástupci žalobce doručeno dne 16.10.2020.

6. V **podání ze dne 12.11.2020** sdělil žalobce soudu, že trvá na nařízení jednání a **dne 12.11.2020** sdělil zástupce paní X.X.X. mimo jiné, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.
7. **Ústního jednání konaného dne 10.12.2020** se nezúčastnil žádný z účastníků řízení, když svoji nepřítomnost omluvil toliko žalovaný.
8. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Dle **§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců** „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2020, ale soud z níže uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou.
11. Hlavní žalobní námitka žalobce spočívala v tvrzené nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. K uvedené námitce nutno dodat, že otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí se žalovaný, respektive před ním správní orgán I. stupně, zabýval velice zevrubně na str. 6-10 napadeného rozhodnutí (rozhodnutí správního orgánu I. stupně str. 4-8), kde jednak uvedl, jakým faktorům bylo v případě žalobce přihlíženo, jakým způsobem byly hodnoceny, a jednak zhodnotil i následný dopad pro žalobce a osoby v jeho okolí. V daném případě považuje soud zejména za nutné uvést, že v daném případě není sporu o důvodu uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, tj. žalobcův nelegální pobyt na území ČR bez platného oprávnění k pobytu v trvání 6 dnů, kdy pobýval na území i po vypršení platnosti výjezdního příkazu č. GA0198006 (doba platnosti od 20.11.2019 do 11.12.2019). Svým jednáním tak žalobce naplnil skutkovou podstatu dle výše uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců.
12. K nezvolení mírnějšího řešení situace žalobce prostřednictvím rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, nezbyvá soudu než přisvědčit závěrům žalovaného. Ten správně zdůraznil a poukázal na to, že žalobci již jednou obdobná možnost opustit území byla bez dalšího nepříznivého následku poskytnuta, když mu byl udělen výjezdní příkaz č. GA0198006 s dobou platnosti od 20.11.2019 do 11.12.2019 (tj. 22 dní). Žalobce tak neučinil a nerespektoval správním orgánem na základě zákona uloženou mu povinnost, a i nadále z vlastní vůle dobrovolně a vědom si svého nezákonného počínání a s tím i potencionálně hrozícím nebezpečím v podobě uložení správního vyhoštění,

pobýval na území ČR nelegálně. Uvedené chování žalobce, kdy naprosto dobrovolně a z vlastní vůle setrval na území ČR i po uplynutí lhůty stanovené mu k vycestování, je zřejmým projevem nerespektování právních předpisů ČR a jemu uložených povinností. V důsledku takového jednání, soud souhlasí s názorem správních orgánů obou stupňů, že žalobce nepředstavuje důvěryhodnou osobu, v jejímž případě lze uvěřit tomu, že nyní by tomu bylo jinak a on by jemu uloženou povinnost pro změnu splnil. Soud tudíž neshledal důvody pro žalobcem navrhovaný mírnější způsob řešení jeho situace a současně shledal tuto námitku nedůvodnou.

13. Dále spatřoval žalobce napadené rozhodnutí nepřiměřeným ve vztahu k zásahu do jeho vazeb na území ČR. Zejména se jedná o vazby s jeho přítelkyní paní X.X.X. a jeho vlastní dospělou dcerou. Rovněž spatřoval nepřiměřenost napadeného rozhodnutí v nezohlednění délky jeho pobytu na území ČR – od roku 1993 či závažnosti svého protiprávního jednání.
14. Možný zásah do vazeb mezi žalobcem a jeho partnerkou vyhodnotily správní orgány obou stupňů jako přiměřený. Správní orgány zejména poukazovaly na skutečnost, že žalobce navázal vztah s partnerkou v době, kdy byl již jeho další pobyt na území ČR nejistý, neboť mu byl zrušen trvalý pobyt. Partneri tudíž nemohli očekávat, že jejich společné soužití na území ČR nebudou doprovázet komplikace spojené se získáním nového pobytového oprávnění žalobce. Dále v této souvislosti žalovaný poukázal na stejnou státní příslušnost obou partnerů, která jim umožňuje například rozvíjet společný život v zemi původu či tam na dobu nutnou k vyřízení nového pobytového oprávnění žalobce pobývat a poté se zpět navrátit do ČR. Na tomto místě soud upozorňuje, že je zcela na vůli partnerky žalobce, zda si dovolí pobyt mimo ČR v délce trvání, která by neohrožovala její pobytové oprávnění na území ČR. S ohledem na uloženou dobu zákazu vstupu na území členských států EU žalobci v délce 6 měsíců, se však jeví možný vývoj situace tímto směrem jako vysoce nepravděpodobný. K uvedené problematice partnerských vazeb z pohledu přiměřenosti napadených rozhodnutí soud dále odkazuje na rozsudek NSS, který se s obdobnou problematikou zabýval a to zejména ze dne 18.6.2015 č.j. 7 Azs 75/2015 – 34 „*Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury ESLP zcela zásadní (srv. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, ve věci X.X.X. proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, ve věci X.X. proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99).*“ či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26.1.2018 41 A 57/2017 – 20 „*Jejich společný život nemusí být nutně narušen, neboť jeho přítelkyně je taktéž státním příslušníkem, tudíž jim nic nebrání společně pobývat právě tam.*“ Z citované judikatury je tak patrné, že vztah žalobce a jeho partnerky vzhledem k okolnostem případu nepředstavuje natolik závažný zásah do jejich soukromého a rodinného života, aby jej bylo možné pokládat za nepřiměřený ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Tyto závěry poté žalovaný převzal i ve vztahu k dceři žalobce, neboť ta je již dospělá a svéprávná osoba, která nesdílí společnou domácnost s žalobcem. Ačkoliv tak správní orgány nechtěly snižovat hloubku jejich vztahu či bagatelizovat dopad do rodinného života, neshledaly z týchž důvodů ani tento zásah do vztahu otec - dcera za nepřiměřený. S těmito závěry se soud plně ztotožňuje.
15. Ohledně vazby žalobce na území ČR z důvodu pobytu na území od roku 1993 soud konstatuje, že žalobce svým jednáním, kdy v období mezi léty 2014 – 2016 pobýval ve X,

prokázal, že mu nedělá problém pobývat mimo území ČR po delší dobu, aniž by se navrátil z důvodu jakýchkoliv záležitostí. Žalobce tudíž tímto jednáním prokázal, že uložením správního vyhoštění nedochází k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého života, neboť jej byl už jednou schopen zanechat za sebou a současně je schopen jej znovu rozvíjet v zemi původu, kde se nachází další jeho rodinný příslušníci – rodiče a syn. Stejně tak si byl žalobce schopen zajišťovat prostředky nutné k jeho životu ve X. Na tomto místě považuje soud dále za nezbytné připomenout, že žalobce není v současné době oprávněn vykonávat na území ČR výdělečnou činnost, tudíž je otázkou, jak si do dnešního dne obstarával prostředky nutné k obživě – tuto skutečnost žalobce vyjasnil při pohovoru dne 21.1.2020, kdy uvedl, že prodává zboží v Chebu na tržnici, v čemž lze spatřovat také pohrdání právními předpisy ČR, jelikož nepracoval legálně.

16. S namítaným nezohledněním závažnosti protiprávního jednání žalobce soud nesouhlasí. Ačkoliv správní orgány doslovně nerozebíraly konkrétní závažnost nelegálního pobytu v ČR v délce 6 dnů, vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, že tato skutečnost byla vzata v potaz. Především ale žalovaný poukázal na str. 8 napadeného rozhodnutí na zpřísnění právní úpravy ve věcech nelegálního pobytu cizinců na území ČR. Rovněž uložil správní orgán I. stupně zákaz pobytu na území na dolní hranici, tudíž nelze tvrdit, že by správní orgány nezohlednily veškeré okolnosti případu žalobce. Fakt, že se žalobce pokoušel svůj další pobyt na území ČR řešit zákonnou cestou, automaticky nevylučuje aplikaci ustanovení o správním vyhoštění, jestliže jsou pro takový postup splněny podmínky. Ačkoliv se tedy žalobce zákonnou cestou pokoušel vyřešit své pobytové problémy, nelze odhlédnout, že i přes tento fakt porušil zákonem stanovenou povinnost, a to opustit území ČR v pevně určeném termínu. S ohledem na to, že zákaz pobytu na území je určen při dolní hranici, lze tvrdit, že i kladený nárok na odůvodnění je o to nižší. Současně jak žalovaný uvedl, bylo rozhodnuto jako v jiných obdobných případech, tudíž v souladu se zásadou legitimního očekávání.
17. K neprovedení výsledku dcery žalobce soud konstatuje, že k jejímu výsledku nebylo přistoupeno z důvodu její dospělosti, soběstačnosti a také pro nesdílení společné domácnosti s otcem, kdy její vztah s otcem nebyl nijak zpochybněn; připuštěn byl i zásah do této oblasti života, nicméně nemohl být vzhledem k uvedeným okolnostem vyhodnocen jako nepřiměřený. K tomu soud dále připomíná, že žalobci je zákaz vstupu na území uložen na dobu 6 měsíců, přičemž svou dceru tu již jednou zanechal samotnou, a to po dobu přibližně dvou let, kdy pobýval v zemi původu. Soud tudíž nezpochybňuje postup správních orgánů, které nepřistoupily k výsledku dcery žalobce, neboť veškeré podstatné skutečnosti v tomto směru vzaly do úvahy a jiné sám žalobce neuvedl. Nutno poznamenat, že to byl právě žalobce, kdo měl v této otázce především povinnost uvádět rozhodné skutečnosti pro posouzení této otázky, kdy by byl výslech proveden za účelem jejich potvrzení, avšak žalobce žádná konkrétní tvrzení neuvedl. Jelikož správní orgány vycházely z dalších shromážděných podkladů, které zajistily dostatečně zjištěný stav věci, nelze takový postup shledat ani v rozporu s ust. § 3 správního řádu.
18. K nedostatečným úvahám ohledně možnosti návratu žalobce zpět na území ČR soud konstatuje, že tuto argumentaci žalobce považuje za irelevantní. V případě, kdyby správní orgány došly k závěru, že žalobce nelze vyhostit pro tyto tvrzené důvody zahrnující panující situaci na zastupitelském úřadu ve X, nebylo by možné vyhostit žádného cizince

X státní příslušnosti. Současně soud připomíná závazné stanovisko Ministerstva vnitra ev. č.

ZS51132, kde je uveden závěr o proveditelnosti vyhoštění žalobce zpět do X. Nicméně, žalovaný k uvedené problematice správně také uvedl, že žalobce ztratil své dosavadní pobytové oprávnění pouze svojí vinou, kdy rovněž k samotnému vyhoštění dochází z důvodu jeho svobodného rozhodnutí pobývat na území ČR nelegálně. Jelikož je tak za nastalou situaci zcela odpovědný pouze žalobce, který si musel být vědom svých činů a s tím spojenými eventuálními následky, je i nyní povinen snášet komplikace pramenící z jeho jednání v souvislosti s obstaráním nového pobytového oprávnění. Na tomto místě soud připomíná, že žalobce byl dne 18.3.2019 schopen podat ve X novou žádost o pobytové oprávnění. To, že výsledek řízení o této žádosti dopadl v neprospěch žalobce, nemění nic na tom, že bude mít šest měsíců na to, aby učinil kroky vedoucí k tomu, aby se mohl znovu vrátit do ČR. Návrat žalobce do ČR, vzhledem k jeho možnostem a situaci panující na zastupitelském úřadě ve X, tak nelze předem hodnotit jako nereálnou, když jak je uvedeno výše, byl žalobce v podání nové žádosti již jednou úspěšný. K tvrzené rozhodovací praxi správních orgánů zástupcem žalobce soud konstatuje, že je mu naopak známa opačná rozhodovací praxe správních orgánů, potažmo soudů ve správním soudnictví. Jelikož se však žalobce odkazuje na praxi, k níž nedoložil žádný konkrétní příklad, či lépe příklady, nelze v tomto směru považovat jeho tvrzení za prokázaná či rozhodnutí žalovaného v rozporu s tvrzenou rozhodovací praxí, o to spíše již nikoliv se samotnou zásadou legitimního očekávání obsaženou v § 2 odst. 4 správního řádu.

19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť soud shledal napadené rozhodnutí přiměřené a v souladu se zákonem.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 10. prosince 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.